

Zadeva C-35/23

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

25. januar 2023

Predložitveno sodišče:

Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

16. januar 2023

Vložnik in pritožnik:

Oče

Nasprotna stranka in nasprotna stranka v pritožbenem postopku:

Mati

[...] (ni prevedeno) OBERLANDESGERICHT FRANKFURT AM MAIN (NEMČIJA)

SKLEP

V zadevi s področja družinskega prava

v zvezi s starševsko skrbjo za otroka L

Zadevne stranke:

1. otrok L, stanujoč na Poljskem,
2. odvetnica
posebna zastopnica,
3. oče, vložnik in pritožnik, stanujoč v Švici

[...] (ni prevedeno)

4. mati, nasprotna stranka in nasprotna stranka v pritožbenem postopku, stanujoča na Poljskem,

je [...] (ni prevedeno) [ime predložitvenega senata] [Oberlandesgericht] Frankfurt am Main
[...] (ni prevedeno) [kratek opis poteka postopka]

dne 16. januarja 2023 sklenil:

I.

Postopek se prekine.

II.

Sodišču Evropske unije se zaradi razlage členov 10 in 11 Uredbe Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 (Uredba Bruselj IIa) v predhodno odločanje predložijo ta vprašanja:

V kolikšni meri je regulativni mehanizem iz členov 10 in 11 Uredbe Bruselj IIa omejen na postopke v razmerjih med državami članicami EU?

In sicer:

1. Ali se uporablja člen 10 Uredbe Bruselj IIa, kar pomeni, da so še naprej pristojna sodišča v državi prejšnjega prebivališča, če je imel otrok pred premestitvijo običajno prebivališče v državi članici EU (Nemčija), postopek za vrnitev v skladu s Konvencijo o civilnopravnih vidikih mednarodnega protipravnega odvzema otrok (v nadaljevanju: Haaška konvencija iz leta 1980) pa je potekal med državo članico EU (Poljska) in tretjo državo (Švica) in je bila v tem postopku vrnitev otroka zavrnjena?

Če je odgovor na vprašanje 1 pritrdilen:

2. Kakšne so zahteve v okviru člena 10(b)(i) Uredbe Bruselj IIa za določitev nadaljnje pristojnosti?

3. Ali se člen 11, od (6) do (8), Uredbe Bruselj IIa uporablja tudi v primeru postopka za vrnitev na podlagi Haaške konvencije iz leta 1980 v razmerju med tretjo državo in državo članico EU kot državo zatočišča, če je imel otrok pred premestitvijo običajno prebivališče v drugi državi članici EU?

Obrazložitev:

I.

Postopek se nanaša na vprašanja v zvezi s področjem uporabe členov 10 in 11 Uredbe Bruselj IIa.

Otrokova starša sta 7. marca 2013 v Frankfurtu na Majni sklenila zakonsko zvezo. Oče ima nemško, mati pa poljsko državljanstvo. Otrokova starša sta sprva živela skupaj v Frankfurtu na Majni (Nemčija). Oče se je 29. junija 2013 iz poklicnih razlogov preselil v Švico.

Skupni otrok L, ki ima nemško državljanstvo, naknadno pa je pridobil tudi poljsko državljanstvo, se je rodil 12. novembra 2014 v X (Švica) in je od januarja 2015 do začetka aprila 2016 živel z materjo v Frankfurtu na Majni.

Oče je mater in otroka redno obiskoval v Nemčiji, skupaj so preživljali tudi počitnice. Urad za migracije je 11. maja 2015 ugodil prošnji za združitev družine, ki jo je vložil oče. Materi je bilo izdano dovoljenje za začasno prebivanje v Švici, ki je veljalo do 31. decembra 2019.

Mati se je 9. aprila 2016 z L preselila na Poljsko. Pri tem je mati v Frankfurtu odjavila celotno družino in navedla očetov naslov v Švici. Poleti 2016 se je mati prijavila na več delovnih mest v Švici. Mati je od novembra 2016 zaposlena na Poljskem v družbi Zurich Insurance.

Oče ju je sprva obiskoval na Poljskem. S 17. aprilom 2017 je mati očetu onemogočila stike z njuno skupno hčerjo in jo brez očetovega soglasja vpisala v vrtec na Poljskem. Mati je konec maja 2017 očeta obvestila, da bo s hčerjo ostala na Poljskem.

Oče je z vlogo z dne 7. julija 2017 prek švicarskega osrednjega organa (Bundesamt für Justiz in Bern – zvezni urad za pravosodje v Bernu) zahteval vrnitev otroka v Švico. Ta zahtevek je bil zavrjen s sklepom okrajnega sodišča četrti Nowa Huta v Krakovu z dne 8. decembra 2017 z obrazložitvijo, da je oče izrazil svoje soglasje, da se mati skupaj z L preseli na Poljsko, brez časovne omejitve. Poleg tega je sodišče priznalo obstoj resne grožnje za otrokovo korist v primeru vrnitve v smislu člena 13(1)(b) Haaške konvencije iz leta 1980. Oče naj bi priznal (enkratno) uporabo sile proti materi. Pritožba očeta zoper to odločbo je bila zavrjena s sklepom okrožnega sodišča v Krakovu z dne 17. aprila 2018 (XII Ca 168/18).

Mati je z vlogo z dne 27. septembra 2017 na Poljskem sprožila postopek za razvezo zakonske zveze. Oktobra 2017 je mati pri občinski upravi X v Švici odjavila otroka L iz registra.

Okrožno sodišče v Krakovu je s sklepom z dne 5. junija 2018 materi začasno zaupalo starševsko skrb za skupnega otroka in določilo očetovo preživninsko obveznost.

Oče ni nadaljeval z zahtevkom za vrnitev otroka na podlagi Haaške konvencije iz leta 1980, ki je bil 29. junija 2018 vložen pri nemškem Bundesamt für Justiz in Bonn (zvezni urad za pravosodje v Bonnu).

V obravnavanem postopku je oče z vlogo z dne 12. julija 2018, ki jo je Amtsgericht Frankfurt am Main (okrajno sodišče v Frankfurtu na Majni) prejelo 13. julija 2018, v točki I zahteval dodelitev izključne starševske skrbi za otroka in, podredno, pravico do določitve otrokovega prebivališča.

Oče je v točki II prav tako zahteval, naj se materi odredi vrnitev otroka očetu v Švico z začetkom veljavnosti sklepa.

Oče trdi, da sta se otrokova starša spomladi 2015 dogovorila, da bosta z L v prihodnje živela v Švici. Mati naj bi se aprila 2016 odločila, da bo za začasno obdobje odšla k staršem na Poljsko, da bi jima pomagala pri gradnji hiše. Oče naj bi se s tem strinjal, vendar naj bi obdobje izrecno omejil na dve leti in ne več kot tri leta. V vsakem primeru bi moral otrok vrtec v Švici obiskovati najpozneje od novembra 2017.

Mati je tej vlogi nasprotovala.

Mati trdi, da je oče privolil v selitev na Poljsko in tam pomagal pri izdaji poljskega potnega lista. Z otrokovim očetom naj se ne bi dogovorila o selitvi na Poljsko s časovno omejitvijo niti ni soglašala s selitvijo v Švico.

Oče je bil na prvi stopnji zaslišan 9. maja 2019. Mati, ki je bila prav tako vabljen in je z dopisom z dne 19. aprila 2019 predhodno zahtevala zaslišanje v okviru pravne pomoči, se te obravnave ni udeležila.

Oče je na tej obravnavi pojasnil, da sta se starša 29. januarja 2016 v telefonskem pogovoru pogovarjala o tem, da bi L na Poljskem ostala največ dve do tri leta in bi nato v vsakem primeru odšla v vrtec v Švici.

Okrajno sodišče je s sklepom z dne 3. junija 2019, ki je bil vročen 7. junija 2019, zavrnilo očetov zahtevek za prenos starševske skrbi.

Sodišče se v obrazložitvi tožbe sklicuje na neobstoj mednarodne pristojnosti sodišča, ki mu je bila zadeva predložena. Oče naj ne bi predložil dokazov o ustreznem, konkretnem dogovoru o začasnem prebivanju matere in otroka na Poljskem. Njegove navedbe na ustni obravnavi z dne 9. maja 2019 naj bi bile v nasprotju z njegovimi prejšnjimi trditvami v vlogi z dne 3. avgusta 2018, iz katere naj bi bilo razvidno, da sta starša maja 2017 še vedno odprto komunicirala o trajanju bivanja na Poljskem.

Oče meni, da pristojnost Amtsgericht Frankfurt am Main izhaja iz člena 11(6) v povezavi s členom 11(7) Uredbe Bruselj IIa in iz člena 10 Uredbe Bruselj IIa. Okrajno sodišče v Krakovu je v odločbi z dne 8. decembra 2017 ugotovilo, da otrokovo prebivališče pred začetkom prebivanja na Poljskem ni bilo v Švici, saj je otrok z materjo živel v Nemčiji.

Oče meni, da se načela, ki se uporabljajo v postopku v okviru Haaške konvencije iz leta 1980, v skladu s katerimi mora oseba, ki nasprotuje vrnitvi otroka, dokazati, da je oseba, ki je imela (skupno) skrbništvo nad otrokom, soglašala s premestitvijo ali zadržanjem ali ga je pozneje odobrila, uporabljajo tudi v tem postopku. Mati naj ne bi predložila tega dokaza o soglasju za nedoločen čas.

Oče poleg tega trdi, da bi bil v tej zadevi prenos starševske skrbi na očeta v največjo korist otroka. Mati naj bi s svojim samovoljnim ravnanjem praktično razveljavila pooblastila očeta, ki ima pravico do varstva in vzgoje otroka, in tako ni ravnala v otrokovo korist. Tudi v zvezi s tem se oče sklicuje na načela, ki se uporabljajo za postopke v okviru Haaške konvencije iz leta 1980.

Oče s pritožbo, ki jo je 8. julija 2019 vložil pri okrajnem sodišču, vztraja pri svojem zahtevku, ki ga je podal na prvi stopnji.

Mati predlaga, naj se pritožba zavrne.

Predložitveni senat je očeta večkrat opozoril, da njegova pritožba nima možnosti za uspeh, saj tudi v primeru mednarodne pristojnosti ni mogoče domnevati, da bi bil prenos starševske skrbi na očeta v največjo otrokovo korist (člen 1671 BGB (nemški civilni zakonik)).

Predložitveni senat je očeta tudi opozoril, da je po njegovem mnenju uporaba člena 10 Uredbe Bruselj IIa omejena na razmerja med državami članicami EU in da postopki, ki potekajo med Poljsko in Švico, ne morejo sprožiti učinkov člena 10 Uredbe Bruselj IIa.

Oče predlaga, da se Sodišču Evropske unije v Luksemburgu v predhodno odločanje predložijo ta vprašanja:

[...] (ni prevedeno) [vprašanja, za katera oče predlaga, da bi jih bilo treba razjasniti. Delno vključena v vprašanja za predhodno odločanje, ki so edina upoštevana.]

Leta 2022 je bil očetu omogočen stik z otrokom na Poljskem na podlagi tam sprejete sodne odločbe.

II.

1. Mednarodna sodna pristojnost

Mednarodna pristojnost nemških sodišč za postopke v zvezi s starševsko skrbjo, ki so se začeli pred 1. avgustom 2022, načeloma izhaja iz člena 8(1) Uredbe Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 (v nadaljevanju: Uredba Bruselj IIa), če se ne uporabljajo prednostne določbe iz členov 9, 10 in 12 (člen 8(2) Uredbe Bruselj IIa). Uredba Sveta (EU) 2019/1111 z dne 25. junija 2019 (Uredba Bruselj IIb), ki jo je nasledila, se uporablja samo za postopke, ki so se začeli po 1. avgustu 2022 (člen 100(1) Uredbe Bruselj IIb). Za ta postopek se še naprej uporablja Uredba Bruselj IIa v različici Uredbe (ES) št. 2201/2003 (člen 100(2) Uredbe Bruselj IIb).

V skladu s členom 8(1) Uredbe Bruselj IIa je upošteveni temelj za mednarodno pristojnost običajno prebivališče otroka (a), razen v primeru prednostnih določb, v tem primeru člena 10 Uredbe Bruselj IIa (b).

(a) Člen 8(1) Uredbe Bruselj IIa

V skladu s členom 8(1) Uredbe Bruselj IIa so za odločanje v zadevah starševske odgovornosti pristojna sodišča države članice, v kateri ima otrok običajno prebivališče, ko je sodišče začelo postopek.

Običajno prebivališče je treba določiti na podlagi vseh dejanskih okoliščin posameznega primera glede na integracijo otroka v družbeno in družinsko okolje kot središče otrokovega življenja in obstoja; pri tem so upošteveni trajanje, rednost in razmere prebivanja v državi (sodba Sodišča Evropske unije z dne 2. aprila 2009, C-523/07, točki 42 in 44; sodba Sodišča Evropske unije z dne 22. decembra 2010, C-497/10 PPU, točka 47; sodba Sodišča Evropske unije z dne 8. junija 2017, C-111/17 PPU, točka 42).

L živi z materjo na Poljskem od aprila 2016, tamkajšnji celodnevni vrtec je obiskovala od aprila/maja 2017.

Ob vložitvi zahtevka julija 2018 je imela L običajno prebivališče na Poljskem, zaradi česar ni mogoče utemeljiti pristojnosti nemških sodišč na podlagi člena 8(1) Uredbe Bruselj IIa.

(b) Pristojnost v primerih ugrabitve otroka

Člen 10 Uredbe Bruselj IIa vsebuje daljnosežnejšo določbo o pristojnosti v primerih neupravičene premestitve ali zadržanja otroka. V teh primerih mednarodna pristojnost države prejšnjega običajnega prebivališča ostane, tudi če ima otrok novo običajno prebivališče v drugi državi, razen če so izpolnjeni posebni pogoji.

V ta namen bi bilo treba v tem postopku najprej upoštevati področje uporabe člena 10 Uredbe Bruselj IIa.

V skladu z besedilom člena 10 Uredbe Bruselj IIa („država članica“) je uporaba določbe omejena na razmerja med državami članicami, ki jih zavezuje Uredba Bruselj IIa. Sodišče Evropske unije je v zvezi s tem pojasnilo, da je na podlagi okoliščine, da je v členu 10 Uredbe Bruselj IIa uporabljen izraz „država članica“, in ne izraz „država“ ali „tretja država“, in da je dodelitev pristojnosti pogojena s trenutnim ali prejšnjim običajnim prebivališčem „v državi članici“, pri čemer ni določena možnost pridobitve običajnega prebivališča v tretji državi, mogoče sklepati, da ta člen ureja le pristojnost v primeru odvzema otroka med državami članicami (sodba Sodišča Evropske unije z dne 24. marca 2021, C-603/20 PPU, točke od 38 do 40).

Oče meni, da je ta pogoj izpolnjen, saj ta postopek poteka v razmerju med Nemčijo in Poljsko, torej med dvema državama članicama EU, ki ju zavezuje Uredba Bruselj IIa. L je z materjo živela v Frankfurtu in je torej imela običajno prebivališče v Nemčiji.

Predložitveni senat se s tem stališčem ne strinja, temveč vidi uporabo členov 10 in 11 Uredbe Bruselj IIa v okviru izvajanja postopka za vrnitev otroka v skladu s Haaško konvencijo iz leta 1980. Člen 11 Uredbe Bruselj IIa vsebuje dodatna postopkovna pravila, ki se uporabljajo v postopkih za vrnitev na podlagi Haaške konvencije iz leta 1980, v katerih sta tako izvorna država kot država zatočišča državi članici EU ali ju zavezuje Uredba Bruselj IIa [...] (ni prevedeno) [sklicevanje na pravno literaturo]. Določbe členov 10 in 11 Uredbe Bruselj IIa po eni strani krepijo mehanizem vračanja iz Haaške konvencije iz leta 1980 z omejevanjem uporabe izjem in prednostnim izvrševanjem odredb o vrnitvi, po drugi strani pa obstajajo posebne določbe o pospešitvi postopkov in zaslišanju ter obveznosti zaščite in obveščanja zadevnih strank.

Sodišče Evropske unije je v sodbi z dne 24. marca 2021, C-603/20 PPU, o razlagi člena 10 Uredbe (ES) št. 2201/2003 (v tej zadevi: določitev prebivališča v primeru odvzema otroka) navedlo, da je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi sobesedilo in cilje, ki se uresničujejo z ureditvijo (sodba Sodišča Evropske unije z dne 24. marca 2021, C-603/20 PPU, točka 37). V skladu s tem je v zvezi z razlago člena 10 Uredbe Bruselj IIa iz besedila določbe in razlage praktičnega vodnika za uporabo Uredbe št. 2201/2003, ki ga je objavila Evropska komisija, jasno razvidno, da se določba nanaša le na

spore o pristojnosti med državami članicami, ne pa na spore med državo članico in tretjo državo (sodba Sodišča Evropske unije z dne 24. marca 2021, C-603/20 PPU, točka 29). Hkrati je Sodišče Evropske unije poudarilo, da je treba pravila o posebni pristojnosti razlagati ozko in torej ne dopuščajo razlage zunaj primerov, ki so izrecno navedeni v zadevni uredbi, ali razlage zgolj ob upoštevanju dela njihovega besedila, da bi se jih uporabilo samostojno (sodba Sodišča Evropske unije z dne 24. marca 2021, C-603/20 PPU, točki 47 in 48).

Po mnenju predložitvenega senata določb členov 10 in 11 Uredbe Bruselj IIa tako ni mogoče obravnavati ločeno.

V okviru postopka za vrnitev, ki ga je 7. julija 2017 na predlog očeta začel Bundesamt für Justiz in Bern in se nanaša na vrnitev otroka v Švico, zahteve za izvedbo postopkov v okviru Haaške konvencije iz leta 1980, ki izhajajo iz člena 11 Uredbe Bruselj IIa, niso bile uporabljene, saj Švice uredba Bruselj IIa ne zavezuje. Zato po zavrnitvi zahtevka za vrnitev sodišče na Poljskem ni imelo razloga, da bi ravnalo v skladu s členom 11(6) in (7) Uredbe Bruselj IIa ter o odločbi o zavrnitvi obvestilo sodišča ali osrednji organ v Nemčiji.

Drugi zahtevak za vrnitev, ki ga je oče vložil pri nemškem Bundesamt für Justiz in Bonn tik pred začetkom tega postopka, ne more utemeljiti nadaljnje pristojnosti na podlagi člena 10 Uredbe Bruselj IIa, saj se ta postopek ne izvaja. Pri tem je odločilnega pomena, da sodišče prejme zahtevak. Po očetovih navedbah na Poljskem ni bil sprožen nov postopek za vrnitev.

Poleg tega se zdi dopustnost drugega zahtevka v okviru Haaške konvencije iz leta 1980 v osnovi vprašljiva, saj bi morala dokončna odločba pritožbenega sodišča na Poljskem nasprotovati uvedbi še enega postopka v okviru Haaške konvencije iz leta 1980, ki bi se nanašal na isti predmet. Odločbe poljskih sodišč vsebujejo tudi stališča o vprašanju neupravičenega zadržanja otroka.

2. Uporaba člena 10 Uredbe Bruselj IIa

Če se člen 10 Uredbe Bruselj IIa načeloma uporablja tudi v primeru, ki se obravnava v tej zadevi, je sprememba pristojnosti (če ni soglasja obeh nosilcev pravic do varstva in vzgoje otroka, točka (a)), mogoča samo, če je otrok pridobil novo običajno prebivališče, v državi novega prebivališča prebiva vsaj eno leto, se je vživel v novo okolje in je izpolnjen eden od primerov iz točke (b), od (i) do (iv). V obravnavani zadevi je pod vprašajem podtočka (i), v skladu s katero nadaljnja pristojnost preneha, če v enem letu, ko je ali bi lahko nosilec pravic do varstva in vzgoje otroka vedel za kraj, kjer otrok biva, ni bil vložen noben zahtevak za vrnitev pri pristojnih organih države članice, kamor je bil otrok premeščen ali kjer je neupravičeno zadržan (člen 10(b)(i) Uredbe Bruselj IIa).

Oče bi zato moral zahtevak za vrnitev vložiti v enem letu po seznanitvi z nezakolitostjo ali njenem nastanku, da bi ohranil mednarodno pristojnost lokalnih sodišč.

Oče trdi, da je dal soglasje začasno prebivanje matere z L na Poljskem. Po izteku tega roka naj se mati v nasprotju z dogovorom, ki ga zatrjuje oče, z L ni preselila v Švico.

Oče v zvezi s tem trdi, da je bil otrok neupravičeno zadržan na Poljskem najpozneje od 24. maja 2017 (obiskovanje celodnevnega vrtca). Poleg tega oče trdi, da sta se starša dogovorila, da bo otrok od novembra 2017 celodnevni vrtec obiskoval v Švici.

Okrajno sodišče je 13. julija 2018 prejelo očetov zahtevkov v zvezi s pravico do varstva in vzgoje. Enoletni rok iz člena 10(b)(i) Uredbe Bruselj IIa bi bil spoštovan le, če bi bilo treba upoštevati poznejši datum, to je vstop v celodnevni vrtec. S predložitvijo v postopku za vrnitev (nezakonitost z vpisom v celodnevni vrtec od maja 2017) naj zahtevkov ne bi bil prejet v enoletnem roku iz člena 10(b)(i) Uredbe Bruselj IIa.

Tu se postavlja vprašanje, ali je očetu onemogočena nadaljnja predložitev zaradi postopka v okviru Haaške konvencije iz leta 1980, ki je potekal na Poljskem, ali pa se lahko v okviru člena 10 Uredbe Bruselj IIa upoštevajo tudi poznejši datumi intervencije. To naj bi omogočilo odložitev začetka enoletnega roka po zaključku postopka za vrnitev, kar nazadnje ne ustreza namenu, da se v otrokovo korist pravočasno razjasni vprašanje pravice do varstva in vzgoje.

Starša se prav tako ne strinjata glede časovne omejitve prebivanja matere in otroka na Poljskem. Mati zanika, da bi se z očetom dogovorila o taki omejitvi.

V zvezi z vprašanjem trditvenega in dokaznega bremena se oče sklicuje na načela, ki se uporabljajo za dokazovanje soglasja ali dogovora v postopkih v okviru Haaške konvencije iz leta 1980, v skladu s katerimi mora starš, ki nasprotuje vrnitvi, dokazati, da se je vložnik strinjal s premestitvijo ali jo je (naknadno) odobril (glej člen 13(1)(a) Haaške konvencije iz leta 1980).

Po mnenju predložitvenega senata posebnih pravil o dokaznem bremenu, ki se uporabljajo v postopku v okviru Haaške konvencije iz leta 1980, ni mogoče prenesti na ta postopek. Predmet tega postopka ni vrnitev otroka v skladu s postopkom v okviru Haaške konvencije iz leta 1980, temveč zahtevkov za prenos starševske skrbi, v katerem se uporabljajo načela procesnega prava, ki na splošno veljajo za postopke v zvezi s pravico do varstva in vzgoje. Zahteve iz člena 10 Uredbe Bruselj IIa morajo neodvisno preučiti sodišča v državi prejšnjega prebivališča (sodba Sodišča Evropske unije z dne 22. decembra 2010, C-497/10 PPU, točka 62 in naslednje). Odločitev o zahtevi za vrnitev na podlagi Haaške konvencije iz leta 1980 v državi novega prebivališča nima zavezujočega učinka. V zvezi s tem velja načelo uradne preiskave iz člena 26 FamFG (zakon o postopku v družinskih in nepravdnih zadevah), ki vključuje tudi, da je treba mednarodno pristojnost preučiti po uradni dolžnosti (BGH (zvezno vrhovno sodišče) [...] (ni prevedeno) [sklicevanje na specializirano pravno revijo] [sklep z dne 17. februarja 2010 – XII ZB 68/09]). V postopkih z vlogo, kot je ta zahtevkov za prenos starševske skrbi v skladu s členom 1671 BGB, imajo zadevne stranke določeno trditveno breme za dejstva, ki so jim v korist. Sodišče mora torej v skladu s tem presojeti tudi protislovja v trditvah očeta.

3. Uporaba člena 11(8) Uredbe Bruselj IIa

Določbe iz člena 11, od (6) do (8), Uredbe Bruselj IIa v primeru zavrnitve vrnitve otroka v postopku v okviru Haaške konvencije iz leta 1980 na podlagi člena 13 Haaške konvencije zahtevajo uvedbo postopka v zvezi s pravico do varstva in vzgoje v državi prejšnjega

prebivališča. Prednostno izvrševanje v skladu s členom 11(8) Uredbe Bruselj IIa in členom 40(1)(b) v povezavi s členom 42 Uredbe Bruselj IIa velja zlasti za odločbe o starševski skrbi, ki so izdane po zavrnitvi vrnitve otroka v postopku v okviru Haaške konvencije iz leta 1980 na področju uporabe člena 11 Uredbe Bruselj IIa in vključujejo vrnitev otroka.

Oče meni, da za odločbo predložitvenega senata o starševski skrbi, povezano z odredbo o vrnitvi otroka, velja člen 11(8) Uredbe Bruselj IIa in s tem določbe o prednostnem izvrševanju.

Po mnenju predložitvenega senata pa se za uporabo člena 10, od (6) do (8), Uredbe Bruselj IIa nujno zahteva izvedba postopka v okviru Haaške konvencije iz leta 1980 v razmerju med dvema državama članicama, ki ju zavezuje Uredba Bruselj IIa, tako da se člen 11(8) Uredbe Bruselj IIa v obravnavanem primeru ne uporablja. Namen člena 11(8) Uredbe Bruselj IIa je poenostaviti izvrševanje odločb v zvezi s pravico do varstva in vzgoje, sprejetih po postopkih v okviru Haaške konvencije iz leta 1980, za katere veljajo posebne zahteve iz člena 11, od (2) do (5), Uredbe Bruselj IIa. Kot je navedeno zgoraj, postopek za vrnitev v razmerju med Švico in Poljsko ne spada na področje uporabe Uredbe Bruselj IIa. V zvezi s tem ni pomembno prebivališče očeta, temveč vprašanje vzajemne zavezanosti in obveznosti držav na podlagi Uredbe Bruselj IIa.

[...] (ni prevedeno) [podpisi; overitev]

DELOVNI DOKUMENT